

Sygn. akt VI GC 1848/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 06 grudnia 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. P. – Ciastkarskiej Spółdzielni Pracy z (...) w G.**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie w zakresie żądania kwoty 7 357,66 złotych (siedem tysięcy trzysta pięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt sześć groszy);

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz powoda B. P. – Ciastkarskiej Spółdzielni Pracy z (...) w G. kwotę 398,44 złotych (trzysta dziewięćdziesiąt osiem złotych czterdzieści cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 225,96 złotych za okres od dnia 09 lipca 2019 roku do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

IV. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz powoda B. P. – Ciastkarskiej Spółdzielni Pracy z (...) w G. kwotę 1 161,17 złotych (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt jeden złotych siedemnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1848/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2019 roku powód B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwoty 7 756,10 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot: 308,63 złotych za okres od dnia 20 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, 515,34 złotych za okres od dnia 27 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, 626,59 złotych za okres od dnia 04 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty, 598,24 złotych za okres od dnia 08 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty, 606,64 złotych za okres od dnia 18 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty, 584,17 złotych za okres od dnia 25 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty, 407,87 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty, 498,17 złotych za okres od dnia 22 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty, 648,74 złotych za okres od dnia 29 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty, 320,62 złotych za okres od dnia 05 lutego 2019 roku do dnia zapłaty, 381,36 złotych za okres od dnia

08 lutego 2019 roku do dnia zapłaty, 138,18 złotych za okres od dnia 12 lutego 2019 roku do dnia zapłaty, 447,93 złotych za okres od dnia 19 lutego 2019 roku do dnia zapłaty, 447,93 złotych za okres od dnia 26 lutego 2019 roku do dnia zapłaty, 351,07 złotych za okres od dnia 05 marca 2019 roku do dnia zapłaty, 234,05 złotych za okres od dnia 08 marca 2019 roku do dnia zapłaty, 117,02 złotych za okres od dnia 12 marca 2019 roku do dnia zapłaty, 351,07 złotych za okres od dnia 19 marca 2019 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na mocy łączącej strony umowy pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kupował od powoda wyroby piekarnicze znajdujące się w jego asortymencie. Powód dostarczył pozwanemu zakupiony towar, a następnie wystawił faktury numer (...) z odroczonymi terminami płatności. Mimo otrzymania towaru i przyjęcia faktur, w ustalonym przez strony terminie płatności pozwany nie dokonał zapłaty za zakupiony towar.

Na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem składają się: kwota 7 583,62 złotych tytułem należności głównej wynikającej z powyższych faktur oraz kwota 172,48 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności (jako równowartość kwoty 40 euro od ostatniej niezapłaconej faktury VAT).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 06 czerwca 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 2773/19 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wniósł sprzeciw zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wskazując, że powodowi nie przysługuje względem niego roszczenie, gdyż spłacił zadłużenie wobec powodowej spółki. Pozwany wskazał także, że w nakazie zapłaty błędnie wyliczono przysługujące powodowi od pozwanego koszty procesu oraz wadliwie wskazano sposób wyliczenia odsetek za opóźnienie, gdyż w ocenie pozwanego nie są powodowi należne odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych. Jednocześnie pozwany wskazał, że niezasadnie uwzględniono także w nakazie zapłaty kwotę 172,48 złotych z uwagi na brak uzasadnienia stosownym dowodem wysokości przelicznika waluty euro na złote.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 17 października 2019 roku” (data prezentaty: 2019-10-21, k. 54-56 akt) powód B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. cofnął pozew co do kwoty 7 357,66 złotych wraz ze zrzeczeniem się roszczenia z uwagi na spłatę zadłużenia przez pozwanego, podtrzymując jednakże żądanie zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwoty 398,44 złotych, w tym skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 225,96 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 09 lipca 2019 roku do dnia zapłaty, a także kwoty 172,48 złotych dochodzonej tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, a także kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. pozostawali w stałych stosunkach gospodarczych.

B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. sprzedawał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wyroby piekarnicze. Wyroby te zostały dostarczone kupującemu i odebrane przez niego bez jakichkolwiek zastrzeżeń. W związku z powyższym B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. z tego tytułu m. in. faktury:

- numer (...) na kwotę 683,29 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 17 listopada 2018 roku,
- numer (...) na kwotę 515,34 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 24 listopada 2018 roku,
- numer (...) na kwotę 626,59 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 01 grudnia 2018 roku,
- numer (...) na kwotę 598,24 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 07 grudnia 2018 roku,

- numer (...) na kwotę 606,64 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 grudnia 2018 roku,
- numer (...) na kwotę 584,17 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 22 grudnia 2018 roku,
- numer (...) na kwotę 407,87 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 29 grudnia 2018 roku,
- numer (...) na kwotę 498,17 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 19 stycznia 2019 roku,
- numer (...) na kwotę 648,74 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 26 stycznia 2019 roku,
- numer (...) na kwotę 320,62 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 02 lutego 2019 roku,
- numer (...) na kwotę 381,36 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 07 lutego 2019 roku,
- numer (...) na kwotę 138,18 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 09 lutego 2019 roku,
- numer (...) na kwotę 447,93 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 16 lutego 2019 roku,
- numer (...) na kwotę 447,93 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 23 lutego 2019 roku,
- numer (...) na kwotę 351,07 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 02 marca 2019 roku,
- numer (...) na kwotę 234,05 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 07 marca 2019 roku,
- numer (...) na kwotę 117,02 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 09 marca 2019 roku,
- numer (...) na kwotę 351,07 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 16 marca 2019 roku.

faktury – k. 12-29 akt

W związku z tym, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. nie regulował także swoich poprzednich zobowiązań, B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. zdecydował się wstrzymać mu dostawy pieczywa i innych wyrobów piekarniczych.

Wówczas to (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. zwrócił się z prośbą o wznowienie dostaw pieczywa i zobowiązał się, że będzie dokonywał spłat zaległych należności w systemie ratalnym, tj. w kwocie po 1 000 złotych tygodniowo, przy czym z kwoty tej miały być regulowane należności za bieżące faktury, a różnica miała być przeznaczana na spłatę należności zaległych.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. nie wskazywał faktur, za które dokonywał wpłat, wobec czego były one zaliczane na należności główne wynikające z najstarszych faktur.

zeznania świadka A. W. – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2019 roku – k. 105-107 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:15-00:13:13), zeznania świadka A. K. – protokół rozprawy z dnia 06 grudnia 2019 roku – k. 105-107 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:13:13-00:19:25)

Pismami z dnia 30 stycznia 2019 roku, z dnia 11 lutego 2019 roku i z dnia 26 lutego 2019 roku B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. wzywał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. do zapłaty kwot stwierdzonych m. in. fakturami numer (...),

wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania pisma z dnia 11 lutego 2019 roku – k. 31-34 akt, wydruk korespondencji mailowej – k. 35-36, 44 akt

W okresie do dnia 18 kwietnia 2019 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. uścił na rzecz B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. kwotę 2 726,58 złotych tytułem zaległych należności objętych pozwem złożonym w niniejszej sprawie.

W okresie od dnia 18 kwietnia 2019 roku do dnia 08 lipca 2019 (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. uścił na rzecz B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. kwotę 4 857,04 złotych tytułem zaległych należności objętych pozwem złożonym w niniejszej sprawie.

zestawienie faktur i wpłat – k. 57 akt, kalkulatory odsetkowe – k. 58-79 akt, dowody wpłat – k. 80-83 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Sąd oparł się również uznając je za wiarygodne na zeznaniach świadków A. W. i A. K., w szczególności w zakresie, w jakim świadkowie potwierdzili, że pozwany po groźbie wstrzymania dostaw pieczywa z uwagi na zadłużenie wobec powoda, zobowiązał się do spłaty powstałego zadłużenia w ratach, że raty zostały ustalone na kwotę 1 000 złotych, z czego część była przeznaczana na finansowanie bieżących faktur, zaś pozostała część na spłatę zaległości. Nadto Sąd oparł się na zeznaniach świadka A. W. w zakresie, w jakim potwierdziła ona, że wpłaty dokonywane przez pozwanego zaliczane były na należności główne wynikające z faktur.

Mając na uwadze powyższe w tym miejscu wskazać należy, że skoro wpłaty dokonane przez pozwanego w łącznej kwocie 7 583,62 złotych były, jak wynika z zeznań świadka, przeznaczone na pokrycie należności głównych z faktur, uznać należy – wbrew twierdzeniom pełnomocnika powoda zawartym w piśmie z datą w nagłówku „dnia 17 października 2019 roku” (data prezentaty: 2019-10-21, k. 54-56 akt), gdzie wskazano jakoby wpłaty te zaliczane były najpierw na odsetki – że cała należność główna dochodzona niniejszym pozwem, a objęta wskazanymi fakturami (w kwocie 7 583,62 złotych) została przez pozwanego zaspokojona, zaś jedynie odsetki za nieterminową zapłatę nie zostały pokryte, podobnie jak żądana rekompensata za koszty odzyskiwania należności.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 17 października 2019 roku” (data prezentaty: 2019-10-21, k. 54-56 akt) powód B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. cofnął pozew co do kwoty 7 357,66 złotych wraz ze zrzeczeniem się roszczenia z uwagi na spłatę zadłużenia przez pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Zgodnie zaś z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

W niniejszej sprawie powód cofnął pozew w zakresie żądania kwoty 7 357,66 złotych wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, a zatem zgoda pozwanego na dokonanie tej czynności nie była wymagana. Sąd zaś oceniając powyższą czynność procesową powoda z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 k.p.c. nie dopatrył się, ażeby była ona sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa, zwłaszcza, że podstawą cofnięcia pozwu w zakresie wynikającym z oświadczenia powoda była zapłata dokonana przez pozwanego.

Uznając zatem, iż czynność powoda jest zgodna z prawem, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i art. 203 § 4 k.p.c. a contrario umorzył postępowanie w zakresie wynikającym z oświadczenia o cofnięciu pozwu (punkt pierwszy wyroku).

W niniejszej sprawie, uwzględniając powyższe oświadczenie o cofnięciu pozwu, powód B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. domagał się ostatecznie zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwoty 225,96 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 09 lipca 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 172,48 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności dochodzonych na podstawie art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118 ze zmianami), a także kosztów procesu.

W ocenie Sądu powództwo w powyższym kształcie zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W świetle powyższego uznać należy, że umowa sprzedaży jest umową wzajemną – obowiązkom sprzedawcy przeniesienia własności rzeczy i wydania jej odpowiadają bowiem obowiązki kupującego zapłaty ceny i odbioru przedmiotu sprzedaży.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powodzie B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że jako sprzedawca dostarczył i wydał pozwanemu zakupiony przez niego towar w ilości i jakości zgodnej ze złożonym zamówieniem i fakturami, a więc wykazania, że zrealizował swoje zobowiązanie i to w sposób prawidłowy, co aktualizowałoby po stronie pozwanego obowiązek zapłaty.

W ocenie Sądu powód powyższemu obowiązkowi sprostął i zdołał wykazać za pomocą przedłożonych dowodów z dokumentów, że wyroby piekarnicze w ilości i asortymencie określonym w przedłożonych fakturach zostały pozwanemu wydane. Wskazać przy tym należy, że pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. zapłacił w toku procesu (a częściowo – przed wytoczeniem powództwa) należności wynikające z objętych pozwem faktur. Zgodnie zaś z poglądem prezentowanym w doktrynie oraz orzecznictwie przedmiotu, który to pogląd podziela niniejszy Sąd nawet częściowe wykonanie zobowiązania jest traktowane jako uznanie całego roszczenia przez dłużnika. Takim uznaniem jest więc tym bardziej całkowita zapłata wszystkich dochodzonych pozwem faktur, bez jakiegokolwiek zastrzeżenia ich zwrotu (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 26 sierpnia 2004 roku, sygn. akt I CK 133/04). Skoro zatem pozwany ostatecznie zapłacił całą należność główną, nie budziło wątpliwości Sądu, że tą czynnością dokonał on uznania przedmiotowego roszczenia jako należnego powodowi.

W konsekwencji w związku z tym, że pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. niewątpliwie dokonał zapłaty należności głównej dochodzonej pozwem po wyznaczonych terminach płatności wskazanych na przedmiotowych fakturach, zasadne było również żądanie powoda w zakresie zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych w łącznej kwocie 225,96 złotych wyliczonych w poniższy sposób:

Numer faktury	Kwota (w zł)	Wpłata (w zł)	Termin płatności	Data wpłaty	Liczba dni opóźnienia	Należne odsetki za opóźnienie w
---------------	--------------	---------------	------------------	-------------	-----------------------	---------------------------------

						transakcjach handlowych (w zł)
(...)	308,63	308,63	17.11.2018	22.03.2019	123	9,88
(...)	515,34	423,97 91,37	24.11.2018	09.01.2019 22.03.2019	44 116	4,86 2,76
(...)	626,59	502,61 123,98	01.12.2018	09.01.2019 29.03.2019	37 116	4,84 3,74
(...)	598,24	376,02 222,22	07.12.2018	29.03.2019 05.04.2019	112 119	10,96 6,88
(...)	606,64	277,78 328,86	15.12.2018	05.04.2019 12.04.2019	109 116	7,88 9,93
(...)	584,17	71,14 513,03	22.12.2018	12.04.2019 29.05.2019	109 156	2,02 20,83
(...)	407,87	407,87	29.12.2018	29.05.2019	149	15,82
(...)	498,17	79,10 419,07	19.01.2019	29.05.2019 03.06.2019	128 133	2,64 14,51
(...)	648,74	580,93 67,81	26.01.2019	03.06.2019 10.06.2019	126 133	19,05 2,35
(...)	320,62	320,62	02.02.2019	10.06.2019	126	10,51
(...)	381,36	381,36	07.02.2019	10.06.2019	123	12,21
(...)	138,18	138,18	09.02.2019	10.06.2019	119	4,28
(...)	447,93	92,03	16.02.2019	10.06.2019	112	2,68

		355,90		17.06.2019	119	11,02
(...)	447,93	42,10	23.02.2019	17.06.2019	112	1,23
		405,83		01.07.2019	126	13,31
(...)	351,07	351,07	02.03.2019	01.07.2019	119	10,87
(...)	234,05	234,05	07.03.2019	01.07.2019	116	7,07
(...)	117,02	9,05	09.03.2019	01.07.2019	112	0,26
		107,97		08.07.2019	119	3,34
(...)	351,07	351,07	16.03.2019	08.07.2019	112	10,23
łącznie	225,96					

Na marginesie jedynie wskazać należy, że w niniejszej sprawie nie doszło do zmiany powództwa w rozumieniu art. 505⁴ k.p.c., albowiem powód już w pozwie domagał się przedmiotowych odsetek określając je w sposób opisowy, a zatem dokonana zmiana (ich wyliczenie kwotowe) stanowiła jedynie zmianę formy żądania, a nie samego żądania.

Jednocześnie odnosząc się do rodzaju odsetek, w ocenie Sądu nie było wątpliwości, że powód zasadnie domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, albowiem łącząca strony umowa sprzedaży niewątpliwie stanowiła transakcję handlową w rozumieniu art. 4 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118 ze zmianami). Zgodnie bowiem z tym przepisem przez transakcję handlową rozumie się umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony (tu: przedsiębiorcy) zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością, a więc tak, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie.

Nie budziło wątpliwości Sądu zarówno w zakresie jego zasadności, jak i wysokości również żądanie powoda co do kwoty 172,48 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności dochodzonej na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118 ze zmianami).

Zgodnie bowiem z dyspozycją przytoczonego powyżej przepisu wierzycielowi od dnia nabycia uprawnienia do odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty 40 euro. Wskazać przy tym należy, że równowartość ta ustalana jest przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Podkreślenia przy tym wymaga okoliczność, że tabele zawierające dane dotyczące średniego kursu euro są publikowane na stronie internetowej Narodowego Banku Polskiego i będąc informacją ogólnodostępną, na mocy art. 228 § 1 k.p.c. nie wymagają dowodu. Sąd zatem przyjął dla wyliczeń należnej rekompensaty – opublikowany na wyżej wskazanej stronie

internetowej – kurs euro z dnia 28 lutego 2019 roku (ostatnie z faktur wystawionych przez powoda stały się wymagalne w marcu 2019 roku), tj. 1 euro = 4,3120 złotych (a zatem $40 \times 4,3120 = 172,48$ złotych).

Na marginesie przy tym wyjaśnić należy, że jak wskazał w uzasadnieniu uchwały z dnia 11 grudnia 2015 roku wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 94/15 Sąd Najwyższy przewidziane w art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118 ze zmianami) uprawnienie wierzyciela jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków poza tym, że spełnił on swoje świadczenie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Jest to uprawnienie, które nie zależy od tego, czy wierzyciel poniósł w konkretnej sytuacji jakiegokolwiek uszczerbek związany ze spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem. Skoro zaś celem dyrektywy, której przedmiotowy przepis jest implementacją, jest zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, to uprawnienie do żądania od dłużnika zryczałtowanego zwrotu kosztów odzyskiwania należności należy postrzegać jako jeden ze środków służących realizacji tego celu. Podobnie jak obowiązek zapłaty odsetek nie jest związany z koniecznością wykazywania, że wierzyciel poniósł szkodę i że niewykonanie świadczenia w terminie było spowodowane okolicznościami, za które dłużnik ponosił odpowiedzialność, także obowiązek zapłaty równowartości 40 euro nie jest zależny od tych okoliczności. Celem jego wprowadzenia, podobnie jak celem ustalenia względnie krótkich terminów zapłaty, na co strony w umowach mają tylko ograniczony wpływ, było zwiększenie dolegliwości wobec dłużnika, który nie spełnia świadczenia w terminie. Prawodawca unijny uznał bowiem, że należy wprowadzić dodatkowe środki, które zapobiegają negatywnemu wpływowi, jaki opóźnienia w płatnościach powodują dla płynności finansowej, a co za tym idzie finansów przedsiębiorstw.

Mając na względzie powyższe rozważania w punkcie drugim wyroku Sąd na podstawie art. 4, art. 7 i 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 118 ze zmianami) w zw. z art. 535 k.c. w zw. z art. 482 k.c. zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz powoda B. P. – Ciastkarska Spółdzielnia Pracy z (...) w G. kwotę 398,44 złotych (225,96 złotych + 172,48 złotych) wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 225,96 złotych za okres od dnia 09 lipca 2019 roku do dnia zapłaty.

W punkcie trzecim wyroku Sąd oddalił natomiast żądanie powoda w zakresie, w jakim powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 225,96 złotych, tj. odnośnie rodzaju żądanych odsetek. Przedmiotowa kwota (225,96 złotych) stanowiła bowiem skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, stąd też nie stanowiła ona kwoty wynikającej z transakcji handlowej i nie znajdowały do tej kwoty zastosowania przepisy dające wierzycielowi możliwość naliczenia tego rodzaju odsetek. Jako więc zaległe odsetki mogły być one poddane jedynie reżimowi wynikającemu z treści art. 482 k.c., stąd też Sąd zasądził od tej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z treścią tego przepisu, a oddalił żądanie co do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych w zakresie tej kwoty.

O kosztach postępowania w punkcie czwartym wyroku orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c.

W niniejszej sprawie pozwany bezspornie zaspokoił roszczenie powoda co do kwoty 2 726,58 złotych przed wytoczeniem powództwa, a więc to pozwany w tym zakresie jest stroną, którą uznać należy za wygrywającą przedmiotowy proces (co stanowi 35,15% kwoty żądanej pozwem). W pozostałym zakresie to powód jest stroną wygrywającą (tak co do kwoty 4 857,04 złotych uiszczonej tytułem należności głównej przez pozwanego w toku procesu, jak i co do kwoty 172,48 złotych zasądzonej rekompensaty, co łącznie stanowi 64,85% kwoty żądanej pozwem).

W niniejszej sprawie powód wygrał zatem sprawę w 64,85%, a pozwany w 35,15%.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 2 117 złotych (opłata sądowa od pozwu – 300 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 1 800 złotych, ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22

października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zmianami) i opłata skarbową od pełnomocnictwa). Pozwany nie poniósł żadnych kosztów sądowych.

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 1 161,17 złotych (64,85% z kwoty 2 117 złotych), którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie czwartym wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

- (...)

- (...)

- (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 17 lutego 2020 roku